

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. O pravištvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Jugoslovansko bojišče.

Iz Belgrada [Izvirni telegram „Slovenskemu Narodu.“] 9. julija zvečer, (došel pa 10. zjutraj.) Naša vojska prešla Timok, zavzela celo linijo od bregov Timokovih do Rakovice, vzela dalje tatarsko selo Rakitnico in čerkezko Rakovico.

Na jugu pa Kolokantić bombardira Novi Pazar, a Ducić obseda Novi varoš.

Povsod se turški Srbi v velikih gomilah pridružavajo našej vojski.

Srbi imajo zopet znamenite, če prav ne še odločilne vojne napredke zaznamovati, kakor naš spredaj stoječi telegram poroča, in tudi oficijalni telegram iz Belgrada, po korespondenc-bureau na tukajšnjo vlado došli, potrjuje, ki se glasi:

Belgrad 9. jul. Včeraj je bil četrti napad Osman-paše pri Zaječaru z veliko izgubo odbit. Srbska vojska je pri Negotinu prestopila mejo in Osmana od strani prijela. Proti Vidinu je prestopila srbska vojska Timok in stopila na turško zemljo.

Dalje: Srbska vojska je vzela pri Novej varoši dve turški šanci, ali je morala jedno od teh zopet popustiti, ker je bil sovražnik pomoč dobil. Srbi taborujejo pred Novi varošem; streljajo na Novi Pazar. Dalje so Srbi prestopili Ibar pri Jarinjah, z navalom vzeli turške šance in preté železniško štacijo Mitrovico vzeti, ki pelje na Solun.

Torej Srbi vojujejo povsod uže na turškej zemlji. General Cah in polkovnik Lješanin, ki v prvi udar nijsta sreče imela, oba zdaj napredujeta.

Važno je poročilo našega dopisnika iz Belgrada, ki se v dopisu in telegramu ponavlja,

da Srbi v turških krajih kamor Srbi pridejo v celih gomilah vstopajo v srbsko vojsko in jo tako pomnožujejo. Posebno v Bulgariji morajo Srbi velikansko pomoč na ljudéh dobiti, sicer jih Turčija, ki more iz Azije če dalje več svojih divjakov navleči, končem s prevelikim številom upehati in odbiti mora.

1200 Črnogorcev, ki so živeli v Carigradu, Aleksandriji, Odesu in drugod ob srednjem morji, vrnilo se je v Cetinje na brambo domovine. Le ti in prostovoljci, bodo osnovali rezervno vojsko, katero bode vodil Vukotić.

Lazar Sočica je zastavil s 3000 vstaši cesto mej Klekom in Trebinjem, ter tako Turkom od Kleka pot zaprl, da ne bodo mogli ni živeža dovažati, niti vojske tod dopolnjevati.

18 ruskih oficirjev od generaluega štaba je prišlo v Belgrad, da vstopijo v srbsko vojsko. —

Več udov narodne skupščine je stopilo na čelu prostovoljskih čet.

Iz Sarajeva poročajo Turki pod Mehemmed Ali-pašo, da so Srbe pri Novem Pazaru v četrtek premagali, nazaj odbili in jih 1500 ubili ter ravno toliko ranili. Iz Pere se celo javlja, da je Mehemmed Ali-paša iz Novega Pazara v Srbijo marširal. (Pa če Kolakantić po najnovejšem poročilu bombardira Novi Pazar, sodi se, kako so turška poročila zlagana).

Pri Sarajevu Turki delajo zašancan ostrog. Baši-bozuki iz vse severne Bosne so tja poklicani. Mesto samo bode obdano s tremi nasipi.

Turki v Bosni so tudi vse cigane kar jih je tam v orožje poklicali zoper slovanske kristijane. Torej vsakovrstna divljad se vzdiga proti ubozim našim jugoslovanskim bratom.

— V Travniku so bosenski turški begi in spahije imeli posvetovanje, kaj storiti če Srbje Bosno obsedejo in zmagajo. Možje koranovci hočejo potem Bosno zapustiti in izseliti se v — Avstrijo!

Iz Belgrada 6. julija [Izv. dop.]

Sinoč so pripeljali v Belgrad okolo 120 lahko ranjenih iz bojišča v Bosni. Denes zjutraj ob 10. uri je bilo blagoslovljenje ali osveštenje 5 zastav, ki bodo za narodno vojsko družega reda, za 5000 mož, kateri uže jutri zjutraj na granico otidejo. Zarimivo je gledati to vojsko. To so vsi lepi, čvrsti, visoki, odrasli možje, taki ki znajo da idejo za domovino v boj na život v smrt. Vsi so veseli; nij bilo videti ni jednega otožnega obraza. Pa i mej ženami, katere so spremile do tukaj ali svojega moža, ali brata ali sina, nijsem videl jokajočih. Junaci so možje, junakinje so i majke i žene i sestre — Špartanke.

Da vam i poročam od naše vojske, — i to najpred od vojske na Timoku.

Turci so tu napali, kakor sem vam uže telegrafično javil, 3. julija našo vojsko pri Velikem Izvoia, oni so prešli Timok in hoteli so napasti srbsko mesto Zajičar, a naša vojska jih je odbila in pognala čez Timok nazaj. Drugi dan 4. julija so Turci zopet poskušali prodreti na Vrazo grmcu čez reko Timok. Tu se je započela jaka borba artilerije in pešadije, katera je trajala od 5. zjutraj do večera, a Turci so bili zopet odbiti. Vsi njihovi poskušaji, da bi prodrli čez Timok, bili so zastonj.

Od moravske vojske.

Tu je naša vojska zavzela Ak-Palanko, mesto, ležeče na velikej cesti, katera vodi iz Niša v Sofijo. S tem je Turkom pot presekan

Listek.

Popevača.

(Ruski spisal Iv. Serg. Turgenjev.)

(Dalje.)

Ko hitro sem stopil v krčmo, uže je bila v njej dosti velika družba. Za mizo kakor navadno, da se skoro nič nij videl prodor, stal je Nikolaj Ivanić v precej rahlej košulji, leno smijal se in s svojo belo roko nalival dve steklenici žganja prišlimu gostoma: Morgaču in Obalduju; a za njim v kotu, poleg okna sedela je njegova bistrooka žena. Sredi sobe je stal Turčin Jaška, suh in visok človek, blizo tri in dvajset let star; na sebi je imel dolgoživotno modro dolamo. Tak je bil, kakor kakor kak drzovit tovarnišk delavec, podoba je kazala pa, da se ne more ponašati zdravjem. Njegov strhli obraz, velike nepokojne in sive oči, višnjevi nos tenkih, gibljivih nosnic, belo strmo čelo z nazaj rastočimi svitlo-

žoltimi, kodrastimi lasmi, silna, a vendar lepa, dopovedljiva usta — vse to je razodévalo človeka —, čutljivega in strastnega. Živo je bil razvnet: utripal je z utripalnicami, nerazmerno dihal, roki ste se mu tresli, kakor ob mrzlici — prav za prav: imel je zimnico, tisto vnetljivo, trenutno zimnico, ki je tako znana vsem ljudem, kateri so uže govorili ali peli v pričo občinstva. Poleg njega je stal možki — blizu štiridesetleten, širokopleč, širokih okoščelih lic, nizkega čela, majhenih tatarskih očíj, kratkega in ploskega nosa, štirioglate brade in črnih svitlih las, trdih — kakor ščetine. Po njegovem ogoretom obrazu s svinčnim odsévom, vzlasti po blelih ustnih bi človek bil lahko sodil, da je kakov divjak, da nij bil nikakor zanimiv. Skoro se nij ne ganol — in hladno se je oziral okrog sebe, kakor bik izpod jarma. Imel je na sebi neko obnošeno haljino z bakrenimi gladkimi zapetljaji; star, črn, svilen robec je imel okrog dolzege vratu. Rekali so mu: Divji barin

— Njemu nasproti, na klopi pod obrabi sedel je Jaškov tekmeč: kmet z Žizdre; ta je bil srednje rasti, krepak možki — tridesetleten, kozav in kodrastih las, topega „mufastega“ nosu živih temnorjavih očíj in redke brade. Smelo je gledal okrog sebe, pod-se vtaknol roci in neskrbno zvonil in klatil z nogama v gospodskih črevljih, obrobjenih s trakmi. Na sebi je imel novo tenko planto (hala) iz sivega sukna s svilenim zavihajem, od katerega se je ostro odlikaval kraj rudeče košulje, opesno zategnjene okrog vratu. — V nasprotnem kotu, na desnej strani od vrat je za mizo sedel nekov možiček (kmetič) v starej, tesnej in sivej svitici (polu-dolama) z velikansko prasko na plečih. Tenak, zlat tok solčne svitlobe je prodiral skozi za prašene šipe dveh majhenih oken, in kazalo se je, da zlasti žar nij mogel zmochi splošne temote v sobi, kajti vse reči so bile samo medlo razsvitljene, da so bile take, kakor bi bile pegaste. Zato je bilo v njej skoro

za podkrepljenje Niša ali pomnoženje njegove posadke. V teh krajih se je okolo 1000 turških kristijanov pridružilo našej vojski, katera, čem dalje ide v turško zemljo, tem bolj raste.

Od drinske vojske.

3. julija prešla je naša vojska v Bosno čez Bujukličevo ado (otok). Turci so jo opazili, ko je uže skoraj pol vojske prešlo Drino, in počeli so se odpirati, a bili so kmalu premagani in v tek zapodeni.

Posle pol ure napali so Turci našo vojsko od strani, pa so bili odbiti. Več ur je potem naša vojska dalje marširala, ne da je videla neprijatelja, še le pred mestom Bjelina našla je na jednom visoravnu, na večjo redovno turško vojsko, na artilerijo in pehoto. Tu se je začel hud boj iz topov; Turci so bili primorani zapustiti svoj položaj, ko so jih naši pešci od strani počeli napadati. Pri tej priliki so se naše baterije ne samo merile s turškimi, nego so jih i prekosile. Turci so se prav vešto povlekli nazaj, braneči korak za korakom. Naša vojska jih je živo gonila do Bjeline. V tej borbi so naši osvojili jedno turško zastavo in zarobili nekoliko Turkov; dobili so i mnogo pušek, volov in konj. (Vendar mesta Bjeline še ne. Ur.)

Kristijani v Bosni se neprestano pridružujejo našej vojski, a veliko uslugo čine njihove čete; one so očistile vse kraje pored Jave in Drine, in od Rače pa do Bjeline od Turkov. V Posavini vstajajo in razvijajo borbo Bošnjaki sami. D.

Shod našega z ruskim carjem.

Na Dunaji 9. jul. [Izv. dop.]

Pohitim vam ob kratkem javiti najnovejšo kombinacijo o rešenju orientalnega vprašanja, katero se mi tudi prav naravno, lahko in za sedaj dobro zdi. Sicer ne trdim, da je sigurno resnično uže skleneno, a govori v krogih, ki bi mogli stvar kot pozitivno poznati. Govori se, da je imelo potovanje nadvojvode Albrechta v Jugenheim k ruskemu carju in njegovemu kanclerju knezu Gorčakovu ta namen, dogovoriti, kako bi se tist del orientalnega vprašanja, katerega rešitev je zdaj neizogibna postala, precej rešil sporazumno z Rusijo in Avstrijo. To se je tudi zgodilo. In sedaj je naš cesar šel v Zakupe (Reichstadt) samo zato, da uže dogovorjeno zvezo in gotov načrt

s svojo odločilno v monarhiji največjo besedo potrdi. Načrt pak je ta-le: V jugu se naredi kmalu mir. Gnjilej Turčiji se vzemo vse dežele do Balkana. Suzerenstvo nad Srbijo Bosno in Hercegovino dobi Avstrija, a Bulgarija in Rumunija bodo vsuzerennemodnošaji z Rusijo. Črna gora ostane neodvisna in dobi pot do morja.

S to rešitvijo bi bili vsi zadovoljni. Bismark prikima uže zarad Rusije in da se mir naredi, Francija se v vnanje reči ne more vtikati, Lahi so reveži, Španjci še večji, Angliji pa za Bosno in Bulgarijo nij nič, njej je le za morje in za Carigrad, to vse pa po tem črteži obdrži njen prijatelj, „turški mujo“, katerega ne bode nihče vprašal ali hoče ali neče pripljenjene krščanske dežele nad Balkanom iz svojih barbarskih kremlev dati. Moral bode.

Srbi bi pač rajši priborili si popolno neodvisnost. Vendar če si je lahko ne morejo — začetki srbsko-turške vojske pri Bjelini in pri Javoru, kakor tudi začetek na Timoku kažejo, da crkajoči turški osel še močno okolo sebe oteplje —, pač bodo i oni rajši avstrijskega cesarja za suzerena priznali nego sultana, rajši v Beč mali danj dali nego v Konstantinopel. Da pa pridejo njih bratje.

Sigurno pa bode za Srbe, Bulgare in sploh za Jugoslovane v vsacem in tudi tu omenjenem eventualnem rešenju tem bolje, čim bolj se bode njih orožje v vojski zoper Turke zmagovalno in hrabro izkazalo. Narodje imajo povsod toliko več respektka, kolikor več moči, junaštva in vstrajnosti pokažejo. Bog blagoslovi srbsko orožje.

Tudi avstrijski Slovane bi bili veseli. Nam bi prirastel tak element, da bi njegov vpliv z našo rastočo močjo vred nas kmalu tako ukrepil, da se nemamo bati onih, ki so se zarotili in zakleli, da nam slovansko kožo slečejo in iz nas naredé pošvabljene ali pomagjarene narodne pokveke.

Ko je Nj. vel. cesar naš vračal se včeraj iz Zakup od ruskega carja, mudil se je v Aussigu in govoril z državnim poslancem Rumom (čegar oče je mimogrede naj malo več povem rojen Slovenec od Novega mesta doma) ter na njegovo opazko, da ljudstvo želi mir ohranjen, odgovoril je cesar pomembne besede: „Jaz se vračam vesel in prav

zadovoljen in morem gospode potolažiti.“ To se pravi mir bode gotovo ohranjen. In če se monarh vrača od shoda z ruskim carjem ves el in prav zadovoljen, nedvombeno je, da so dogovori z Rusijo popolni. Boste videli, da dodo turkofili in angležbratci kmalu zajadikovali, če si bodo le upali.

Če se pa motim, če vidim prebelo (prias je vse mogoče) — pa mi bog grehe odpusti, nijsem prvi, ki je s politiko delal krive račune, da si je dobro misli.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. julija.

O shodu *cesarjev*, ki je bil v soboto v čeških Zakupih govori naš dunajski dopis spredaj stoječi. Dodajemo le še iz novin, da je bil prišel Andrassy v uniformi kot honvedski general ožnoran, a Gorčakov je bil v navadnej sivej suknji. Cesarja sta imela več kot jedno uro sama dogovor. Grad je bil za občinstvo čisto zaprt. Pri slovesu je avstrijski cesar poljubil ruskega, a ruski car je poljubil avstrijskega cesarjeviča naslednika Rudolfa.

V *Hrvatskem* deželnem zboru se je od strani opozicije čulo zopet nekaj jako ostrih besedij: Dr. Makanec je bana interpeliral zavoljo pretečega Hrvatskeje obsadnega stanja; pozorno poslušani obširni govor je bil od predsednika prestrižen, a izražava simpatije hrvatskega naroda do vstanka, obsojuje turkoljubo politiko magjarske vlade. — Poslanec Hrvat graja, da vojna granica še zdaj nij s Hrvatsko zjedinjena. Folnegovič vpraša bana, kako more on podpirati magjarsko vlado, ki kljubu svoje borbe leta 1848. proti Avstriji, sedenes vpira osvobojenju Jugoslovanov od nekrsta, katera se tudi virtualnih prav krone sv. Štefana odreka iz sovraštva proti vstašem.

Vnanje države.

V *Carigradu* so iztaknili veliko zaroto prijateljev umorjenega sultana Abdul-Aziza, proti življenju zdanjega sultana Murata. Mnogo ljudij je uže zaprtih, a še se ne ve kako daleč je zarota razširjena. Zato si Murat ne upa nikjer pokazati, zato še zdaj nij upal si v mošeji, dati si meč opasati kakor koran terja in brez katere ceremonije Muzelmanom nij cel in ves sultan.

Grško ministerstvo je svojemu kralju, ki je zdaj v Parizu, telegrafiralo, naj hitro domov pride. Vlada grška je poslala denarja za chassepot-puške.

hladno: dušljivost in sopara je, kakor kako breme, zapustila mi pleča, ko hitro sem bil stopil čez prag.

Moj prihod — lekko sem poznal to — motil je izpočetka Nikolaja Ivaniča goste; ali ko hitro so videli, da je gospodar pozdravil me, kakor svojega znanca, pomirili so se, malo kasneje pa nijsem bil več na mari jim. Rečem si prinesiti piva in sedem v kot h kmetiču v razprasnjenj polu-dulami.

„Nu, kaj!“ — nenadoma vikne Obalduj, ki je na dušek izpil mero žganja in mej svojim vsklikom po navadi mlatil z rokama, brezi česar kar je bilo kazno, menda nij spregovoril noben pot nobene besede. „Čemu čakamo? Začnimo, začnimo no! He? Jaša?“

„Začnimo, začnimo!“ začel je priganjati jih Nikolaj Ivanič.

„Začnimo, le nujno,“ — hladnokrvno in z v sé zaupljivim smehom spregovoril kmet: „jaz sem pripravljen.“

Tudi jaz sem pripravljen“, oglesi se takoj po njegovih besedah Jaška.

„Nu začnite, korenine, začnite,“ pisknil je Morgač.

Ali če prav so vsi želeli, da bi začeli, vendar nobeden nij hotel začeti; kmet ni vstal nij s svoje klopi — vsi so se držali tako, kakor bi bili koga čakali.

„Začni!“ — mrzko in ostro zarenčí Divji barin.

Jaška se stresne. Kmet vstane, popravi čapko in odkašlja se. „A kateri naj prične?“ — povpraša z lehkó proménjenim glasom Divjega barina, ki je še zmirom nepremakljivo stal sredi sobe, široko razprečeni imel nogi in skoro do komolca daleč krepki roci držal šaravaram v žepu.

„Pa ti nuj, ti — kmet,“ zajeclja Obalduj; — „ti, brate, začni!“

Divji barin se izpod čela ozré va-nj. Obalduj jame na lehkó žvižgati, a zasukne se, ozre v strop, skomizgne z ramama in umolkne.

„Vrzimo kočki“, — po malem času omeni Divji barin „in osminko na mizo!“

Nikolaj Ivanič se prikloni, s teška dvigne s tal osminko in postavi na mizo.

Divji barin pogleda Jašo in reče „Nu!“

Jaša roko porine v žep, prinese iz njego groš in naznači z zobmi. Kmet potegne svojemu kaftanu izza života novo usnjato mošnjo malomarno raznota vrvico, mnogo drobiža vspe na roko in odbere do cela nov groš. Obalduj nastavi svoj star klobuk — tam pa tam z odtrganimi in zmlinčenimi krajevci, Jaša (Jakob) vrže va-nj svoj groš, kmet z Žizdre pa svoj groš.

„Ti potegneš“, — rekel je Divji barin, obrnivši se v Morgača. Morgač je samoljubo nasmijal se, v roki vzel pokrivalo in jel tresti ga.

Ta trenotek je vstala grobova tihota; groša sta slabo cvenketala, ko sta se zaletavala drug v drugega. Pazljivo sem se ozrl okrog: vsem je po obrazih plesala posebna izvedavost le Divji barin, ta je plamikal z očmi; tudi moj sosed, možiček v razprasnjenj poludolami, stezal je radovedno vrat. Morgač

Dopisi.

Iz Celjske okolice. 9. julija [Izv. dop.] Učiteljsko društvo Celjsko je imelo 6. t. m. svoj prvi potovalni shod. Do sedaj je zborovalo zmirom le v Celji. V Št. Jurju na j. ž. se je sešlo okolo 25; razven teh pa je zbor počastilo tudi več gostov, dame in gospodje. Mej poslednjimi naj imenujem predsednika šolskega sveta Šent-Jurskega g. Rüpshla, kateri je skupščino v imenu šolskega sveta pozdravil s slovensko besedo „dobro došli“, želeč jej izdatnega vspeha pri razreševanju zastavljene naloge. Društveni predsednik g. Bobizut se mu zahvaljuje tudi slovenski.

Temu sledi naznanilo dopisov in novosti druženemu vodstvu došlih. — Na dopis „Štajerske učiteljske zveze“ Lehrerbunda, ki bode letošnje jesen v Celji zboroval volil se je odbor za raznovrstne priprave in odseke.

Iz mej predavanj uvrstjenih v obravnavni red sta prišla na vrsto le: a) slovenski glagol, katerega je obširno razlagal in primerjal z nemškimi glagolom, učitelj Jarec iz Šent-Jurja, in b) toplota, sopar, nastanje megle in oblakov, kar je prav umevno, ljudskejši lahko izvršljivo obravnaval, (v nemški besedi) ravnatelj Bobizut iz Celja. Druga govora (televadba, čebelsko življenje) sta se radi prošlega časa prelozila.

O slovenskih čitankah je uže toliko pisalo se, obravnavalo in sklepalo, po vseh slovenskih pokrajinah, a žalibože, do izvrševalnega podvzetnika — do hoteče višje šolske oblasti, ta želja, vprašanja in zahtevanje nij prišla z zadostno nujno potrebo: ostalo je vse brez čina. Štajerski dež. šol. svet je jel vendar izpoznavati nujno potrebo, ter namerava obstoječa berila popraviti, predruščiti in dopolniti, k temu pa še jedno novo čitanko izdati. Tako je bilo govoreno pri našem zboru.

Celjsko učiteljsko društvo je sklenilo, tvarino sedanjih beril pretresavati in prebrati, kaj sedajnosti ugaja, in kaj se ima zavreči, popraviti ali z družim nadomestiti, ter o tem sl. dež. šol. svetu nasvetovalno svoje mnenje javiti. V to svrhu izvolil se je sledeči odbor: gg. Lopan, nadučitelj v Celji; Jarec, učitelj v Šent-Jurju; Fr. Vučnik, nadučitelj v Žavcu; Fr. Vučnik jun., nadučitelj v Št. Jurju; Bobizut, ravnatelj deklishe šole v Celji.

Ker je prišlo dovoljenje, da se morejo

novinci v veliki noči v šolo jemati, se je pretresavalo tudi to. Posnemati je bilo iz razgovorov, da bi to utegnili koristiti jednorazrednicam, a na več razrednih šolah, bi bilo to sila motivno, da, neizvršljivo. Leto bi se moralo končati tudi v velikej noči — in to menda ne le na ljudskejši šoli, ampak tudi na srednjih šolah, če bi se novinci jemali v tem času ker morajo učenci pri prestopu iz jednega razreda v drugega, drugi drugem prostor narediti.

Slišali so se še drugi predlogi in nasveti kar bodo pa menda strokovni listi natančneje poročali. Ob 2. po polu dne se je zbor končal in skupni obed pričel. Tu nas je počastil razen prejšnjih gostov tudi župan Šent-Jurski, g. dr. Ipavec s svojo navzočnostjo.

G. Bobizut je napil napitnico občinskemu predstojniku, zahvaljevaje se za prijazni sprejem od strani šolskega sveta, kakor tudi od občinskega prestojništva Šent-Jurskega, na kar se pozneje tudi župan g. dr. Ipavec zahvaljuje, želeč skorja zopetnega svidenja. Odhajaje proti kolodvoru spremljevala sta nas g. župan in g. predsednik kr. šol. sveta.

Iz Leskovca na Dolenjskem, dne 7. julija. [Izv. dop.] Včerašnji dan je bil za nas Leskovčane strašen dan. — Vse je bilo na polji in na travnikih; na jedenkrat se oglasi v cerkvenem stolpu zvon in naznani ogenj. Ženske in nekateri moški, ki so doma bili, takoj so priskočili in povprašali, kje je nesreča? Ko so izvedeli, da je ogenj na pristavi farovškeje je vse tja dirjalo. Sreča je bila, da so tukajšnji (grofa Auersperga) gospodje uradniki, hitro z brizgalnico na pomoč prišli; (žalostno sicer za vas Leskovec, katera šteje toliko biš kakor marsikateri trg, da nema svoje brizgalnice) — kateri so marljivo delali in tudi storili kar je bilo mogoče. Gospod Koritnik gospodarski uradnik, je prihitel z vsemi delavci, kar jih je bilo pri graščini najetih z brizgalnico; kakor tudi gos pod Jenko, nadgozdar in vrtnar gospod Schwarzer; v kratkem rečeno ti gospodje so pokazali, da ljubijo svojega bližnjega. —

Pri tej priliki moram omeniti, da je tudi Krško ognjebransko društvo veliko pomagalo, zlasti gospod župan Viljem Pfeifer; — se je veliko potrudil in energično postopal, posebno kar se organizacije tiče; — on je osobno pozneje po noči po vasi šel od hiše do hiše in je ljudstvo izpodbujal, da so vozili in tudi

nosili vodo, da so potolažili strašen plamen. — Tudi denes se je potrudil iz Krškega, ter je zaukazal dotičnim osobam marljivo se obnašati in delavnim biti, ker še vedno gori. Koučno še omenim, da je bil pri tej priliki tudi g. Rotar, kateri se je takoj s svojimi konji v Krško podal po brizgalnico kakor tudi g. Pirec, tukajšnji trgovec, kateri se je izkazal človekoljuba naj jim srčno zahvalo izrečem za njihovo človeško ljubezen. — Kako da se je ogenj pričel, to je še dozdej neznano.

Iz Zagreba 7. julija [Izv. dop.] Sedaj, ko je toliko kot gotovo, da Bosna in Hercegovina ne bodeti avstro-ogerski, še menj pa hrvatski, zavlada je tukaj negotovanje proti našej državnej politiki, zlasti pa proti osobi Andrassyjevej. Glasovi, ki so o novej ministerske kombinaciji iz Dunaja slišati bili, so zopet vmrknili.

Sabor se je zopet sestal. Mažuraničeva roka bo gotovo zopet polno zakonskih osnov v sabornico prinesla. Vsako naše saborsko zasedanje za vladanja Mažuraničevega je bilo rodovitno za deželo. Poprečno se po najmanj po tri, po četiri zakonske osnove vsakega zasedanja rešijo. Glavni posel, ki ga bo sabor v svojem sedanjem zasedanju obaviti imel, je proračun za leto 1877. Mej drugim je v proračunu uvrščen tudi strošek za utemljenje porodništva in šola za babice, s tem je velikej potrebi priskočeno. Nadalje je v proračun uvrščen strošek za tako zvano „kemičko kuhinjo“. Zunanje fasade bodo baje umetno arhitektonički izvedene, kar po mojem mnenji bogme nij potreba, zlasti pogledom na to, ker naš deželni zaklad ima mnogo drugih potrebnejših stvari na svojem rovašu nego strošek za nepotrebne cifrarije. „Kuhna“ bode zidana kakor se čuje na Zrinskijem trgu, in baš za to jo hočejo baje naljšpati. Nu na Zrinskijem trgu bi bilo arhitektonično nakinčenje opravdano, pa „Kuhinja“ ne spada na Zrinski trg.

Makanec in Folnegovič bodeta, kakor v vseh prejšnjih saborih tudi v sedanjem z več interpelacij prišla. Omeniti moram, da je Makanec prijatelj Srbov, Folnegovič izključivi (?Ur.) Hrvat

H koncu še to, da o Starčeviću nobeden več ne govori. Mladina, ki je toliko njemu privržena bila, je na jedenkrat o njem omolknila. S tem je na narodnem telesu velika rana zacelila.

je roko vtaknol v klobuk in prinesel iz njega kmetov groš — vsi so vzdihnil. Jakob je zarudel, kmet pa je z roko otrl si lase.

„Gledi, saj sem rekel, da ti začni!“ — krikne Obalduj, „saj sem znal!“

„Nu, nu, nikar ne vrešči!“ — pristavil je oponesljivo Divji barin. „Začni!“ — rekel je, in pokimal z glavo kmetu z Žizdre. „Katero pesen pa naj zapojem?“ — povpraša kmet, ki je vnetje lotilo se ga.

„Katero hočeš“, — odgovori Morgač, katera ti prva pride na um, tisto zapoj.“

„Da, katero sam rad“, — pritrdi Nikolaj Ivanič in hladno križema roci dene na prsi; „mi ti ne bodeme izbirali. Poj katero rajši, pa le lep poj, mi pa razsodimo petje po svojej vesti.“

„To je da, po vesti“, — potrdi Obalduj in oblizne prazne steklene mere kraj.

„Dejte, bratje, naj se malo odkašljam“, — omenil je kmet, „naj si grlo namočim“. — dejal je in prstom jel krpati kaftanu zavijaj.

„Nu, nu, ne okopavaj se — začni!“ — odločil je Divji barin in v tla povesil oči.

Kmet je malo pomislil! — pokimal z glavo in stopil naprej. Jakob je oprl oči va-uj.

Predno pa jamem popisavati petje, menim, da ne bode preveč, če sprožim nekoliko besed o vsakej teh osob v mojej pripovedki. Živenje nekaterih izmej njih mi je bilo uže znano, ko sem se z njimi sešel v krčmi; o drugih pa sem kasneje nabral vesti.

Začnimo z Obaldujem. Njegovo pravo ime je bilo Evgraf Ivanov; ali v vsej vasi ga živa duša nij imenovala drugače, nego Obalduja (blebetača), pa se je sam hvalil s to psovko: tako lepa se mu je zdela. A resnično: ne bi lahko bilo katero drugo ime tako pristajalo njegovim neznatnim, zmirom nemirnim udom. Ta človek je bil pijanec, svobodna dvorska duša (vlastniškega dvora služnik), ki so ga bili lastniki davno uže odkrižali se, in ker nij imel nikakoršne službe, tudi ni beliča nij imel v žepu nikoli, a

vendar je znal vsak dan najti priliko, da je na tuji račun napil in najel se. Imel je mnogo znancev, ki so ga napajali z žganjem in čajem, da sami nijso znali, zakaj, kajti v družini nij bil prav nič kratkočasen, še siten je bil, vse je čemeril s svojim nepremišljenim ble betanjem, z nepretrpljivo prilestnostjo, s svojim drhtenjem na vsem životu in neprenehanim, nenatornim hohotom. Tudi peti nij znal, niti plesati; vse svoje žive dni nij zinil nobene pametne, — da, tudi gotove ne, le števil je zmirom in čvekal, kar mu je prišlo na vrsto — resnično blebetač. Poleg tega pa ni jedna pijača nij minola štirideset vrst na okrog, da bi njegove dolgo-petosti ne bilo mej gosti bilo, da so se mu naposled privadili, in da jim je njegova navzočnost bila to, kar je človeku neogiblivo zlo. Prav res: živemu krstu naposled nij bilo nič do njega več, samo Divji barin je znal brzdati in tudi je krotil njegove prismo-darije.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Učiteljsko društvo v Črnomlju) ima dne 13. julija po polu dne sejo. (V hiši gospe Haringove v Črnomlju.) Dnevni red je ta: 1. Pregled društ. pravil. 2. Časopisi. 3. Katere kazni bi bile najprimernejše i kako je rabit. (G. Ivan Rupnik.) 4. Kako zamore učitelj najbolj v povzdigo kmetijstva pripomagati? (Fr. Šetina.) 5. Posamezni nasveti: Vabijo se i vsi podporni udje!

— (Konfiskacija.) Iz Trsta se nam piše 8. jul.: „Edinost“ je bile denes po polu dne konfiscirana. Zakaj? Ne vemo. (V Ljubljano je došla, i mi ne najdemo nič zaplenjivega v njej. Ur.)

— (Od beneške meje) se 5. junija piše „Soči“: Slovensčina na meji peša in gine vidoma. Čitalnično društvo je imelo sveto dolžnost buditi v Brdih narodno zavest. Uže pet let životari, a napravilo je jedno samo besedo l. 1873. Cela poznejša doba je bila pusta in prazna, čitalnično „sobico“ je prepredel pajk z gosto mrežo in grozna tema je nastala v njej; imeli smo vedno „veliki petek“ v pravem pomenu besede. Krivo je temu večidel pomanjkanje trdne narodne zavesti. Naše „rodoljube“ nij menda še ogrela ona čista, i s kre na ljubezen do naroda, ki premaga vse zapreke in težave, ki ne pozna sebičnosti nego samo blagor naroda. Kogar navdušuje resnična požrtvovalna ljubezen do naroda, bo gotovo z vspehom delal za svoj narod. Kdor pa pri vsakej malej težavi omahuje, kogar vsaka neprijetna sapica ohladi, ta nij nikdar resnično ljubil svojega naroda. — Da se je novi odbor v takih okolnostih in v tako kratkem času upal napraviti besedo, to je prav hvalevredno. Mi mejaši se tega nijsmo nadejali, zato pa nas toliko bolj veseli. Le pogumno naprej! Odboru voščimo najboljši vspeh!

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let nže je nij bolezn, ki bi je ne bila osdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprevajenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, žumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in pretlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolje, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Déché, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.
Frešlo je nže sedem mesecev, od ar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih i čutnicnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalesscière pričel sem jo rabiti in zagotovem Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vsše tečne in okusne Revalesscière popo nem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceró in okusno hrano, kot najboljši pripomčček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner,
slušatelj javnih višjih trgovskih šol.
Pismo visoko plemenite markize de Brehan.
Neapel, 17. aprila 1862.
Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo pre-

bavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalesscière in sedaj, ko ju uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesscière zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Brehan.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprevajenji, nespanji in hujšanji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in tiščanji v prsih.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V plohatih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštah kakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Mahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (15)

Loterijne srečke.

V Gradci 8. julija: 62. 85. 43. 55. 51.
Na Dunaji 8. julija: 14. 18. 78. 62. 86.

Zobni zdravnik A. Paichel

stanuje poleg Hradeckijevega mosta v Maljčevci hiši v I. nadstropji in ordinira od 9. do 12. in od 2. do 6. ure. Njegova esenca ustne vode, steklenica po 1 gld., in zobni prah, škatljica 60 kr. dobiva se razen v njegovem stanovi nji tudi pri gospodu lekarju Majerju in gospodu Karingerju in Kašu. (176—9)

Nepremakljive in za peljati

Mlatilnice na cveke

ročne in za vlačenje

od 1—6 konj

izdeljujejo, kot specialiteto

Umrath & Comp., v Pragi

gospodarskega orodja strojna fabrika.

Ceniki in podobe zastoj. Za vsak stroj se jamči. (188—4)

ZALOGA

pri

gosp. Josipu Debevcu v Ljubljani.

Dunajska borza 10. julija.
(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v banko v o. h.	65 gld. 75 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	69
1860 drž. posojilo	110
Akrije narodne banke	870
Kredne akcije	149
London	132
Napol.	10
C. k. cekini	6
Srebro	101
	75

Trgovinski pomočnik,

izurjen za specerijsko kakor tudi za manufakturno, in štacuno z mešanim blagom, popolnem zmožen slovenskega in nemškega jezika, išče službo. — Ponudbe naj se blagovoljno oddajo v administraciji „Slov. Naroda“. (210—3)

Circus Sidoli!

(na sejmnem trgu.)

Denes vtorek 11. julija 1876

Velika predstava

v višjej umetelnosti jahanja, izučenih konj, gimnastike, ballete in pantomine.

Kasa se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob 8. uri.

Vse natančneje naznanjajo posebni dnevni listiki. (197—12)

Teodor Sidoli, ravnatelj.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;

nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sè železnim jodrom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogno vtisneno bode moje imo na vsakej steklenici.

(73—15) Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajske cesti v Ljubljani.

Slovenske

lepoznanske knjige.

V založbi „Narodne tiskarne“ v Ljubljani so izšle in se morejo dobiti sledeče slovenske knjige:

A. Romani in povesti:

1. Erazem Tatenbah. Izvirna povest, spisal J. Jurčič, velja 50 kr.
2. Meta Holdenis. Roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik 50 kr.
3. Kantorčica. Roman s pogorskega zakotja. Češki spisala Karolina Světa; poslovenil Franjo Tomšič, velja 50 kr.
4. Prvi poljub. Novela, spisal J. Skalec. — Na črni zemlji. Novela, spis. J. Skalec, velja 25 kr.
5. Kazen. Novela, francoski spisal H. Rivière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki. Francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik, velja 25 kr.

B. Listki v zvezkih:

- I. zvezek, ki obsega: Stenografija, sp. dr. Ribič. — Životopisje, sp. Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, sp. Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, sp. J. Jurčič. — N. Machiavelli, sp. dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, sp. dr. Celestin. — Trstvo s grozdem na Ruskem, sp. dr. J. Vošnjak. — Čigava bode? Novelica, sp. J. Ogrinec. Velja 25 kr.
- IV. zvezek, ki obsega: Lepi dnevi. Sp. Paulus. — Plašč. Novela. Ruski spisal N. V. Gogol; poslovenil L. Gorenjec. — Nekoliko opazek o izdaji slovenskih narodnih pesnij. Spisal prof. dr. Krek. Velja 25 kr.

Javna zahvala

Peštanskej zavarovalnej družbi.

17. junija mi je pogorelo pod Turjakom: hiša, kozolec, kašča, šupa, svinjaki in krma. Vse je bilo zavarovano pri „Peštanskej družbi“.

Uže 18. junija je glavni opravnik g. Franc Drenik sè ceniteljem g. A. Gvajcem škodo pregledal in potrebno določil.

Dolžnega se čutim tu javno izreči toplo hvalo g. Franc Dreniku za nemudno in prijazno obravnavanje, — „Peštanskej družbi“ pak za takojšnjo popolno dobro odškodnino, ter želim, „Peštansko društvo“ tudi prav živo priporočati vsem drugim čest. posestnikom. (214)

Turjak, 6. julija 1876.

Matija Kočvar, pogorelec.

Franc Hren, prič.